

„samo tu na prsih me davi, da se ne morem odkašljati.“

Hropelo je v njem, sapa mu je večkrat pojemala. V pretrganih stavkih, a s krepkim glasom mi je razložil svojo bolezen in me vprašal, če vem za kako pomoč, če bi ne bilo morda dobro, da bi se preselil v bolnišnico. Vsaka njegova beseda je izdajala koprnenje po zdravju, željo po življenju. Med govorjenjem je zaprl večkrat utrujene oči, in šele tedaj, ko je njegov obraz izgubil žar duha, katerega je dobival od duhovito-žarečih oči, bil je videti mrtvaški. O, kakšna miloba se je razprostirala po teh smrtnobledih črtah izhlapnjenegega lica!

Ko se hočem posloviti, vpraša me še enkrat, če mislim, da bode ozdravel.

„Kakor je božja volja“, sem mu odvrnila.

„Da, kakor je božja volja“, ponovil je udano, a znalo se mu je, kako mu je težko, težko v duši ...

Njegova leva roka je ležala na gdeji. V slovo sežem po njo, a on deje: „Ne leva, desna!“ — Ni pa imel več toliko moči, da bi bil sam potegnil desnico izpod odeje. Sestra čuvajka je morala pomagati.

Ne vem, kaj sem zamrmrala v slovo. Bila sem silno presunjena. Vedela sem, da

je to slovo za to življenje. „Bog z vami! Molite zame!“ Tako mi je dejal razločno, jasno, in solze so mu zablestele v očeh. Da bi ne bila nikoli videla teh solz, žgočih solz žalovanja po prerano strtem življenju!

Umril je lahko. Pri zavesti je bil do poslednjega trenutka. Ono noč pred smrtjo ni nič več koprnel po življenju, temveč z vso vnemo se je pobožno pripravljal na smrt. Tolažil in miril je celo zbegane domače sestre, katerim je ob spoznanju, da se bliža njegova zadnja ura, prekipela dolgo zadrževana bolest.

„Pogum!“ dejal je naposled. „Skoro bode vse končano.“ Prosil je še, da ga privzdignejo. Nato je sklonil glavo nekoliko v stran in komaj slišno izdihnil svojo blago dušo. —

* * *

In ni ga več med nami tega plemenitega, požrtvovalnega moža. Umril je za polovico let prerano, dasi je zapustil za seboj sadov življenja, kot bi bil živel ne štirideset, temveč sedemdeset let. Ne leta, dejanja človeška določujejo človekovo vrednost. Dr. Fr. Lampetova dela, vzgledi in spomini bodo živeli dalje v srcih potomcev. Zato je on svojemu narodu pač vzet, a ni umrl. *Pavčina Pajkova.*

† Dr. Fr. Lampetu.

1.
Ko vidim smrtni križec
in za tem križcem
ime častito Tvoje,
zazdi se duši,
kot da pod križem težkim
ves narod vzdih — —
Ah, kje je kakšen Simon ?!

2.
K Tebi, k Tebi
na mrtvaški oder
palme so se dvigale,
oleandri silili
in ciprese stezale
veje so prešibke;
kakor bi branilo
in prosilo

tisoč rok:
Ti ne smeš od nas!

3.
O, še premlad
in mnogo manj
kot le premlad sem bil,
ko so mi nesli
očeta v grob.
In solze drugih
čutile so
in pravile,
kaj oče — izgubljen,
kaj sin je — zapuščen.
A za Teboj
ni treba drugih solz,
da bi mi klicale,
kako sem zapuščen . . .

4.
Pa ta nesrečni klic
ni znan le v prsih mojih;
stotero src pretresa,
stotero mladih src.
V Marijini kapeli
sirote so molile . . .
Do smrtne sobe
pred lice toli drago,
pred krsto črno, žalno
molitve so pridihale,
kot bi nosile v sebi
en sam zamolkel vzdih.

5.
Težka pot je v večnost
za-Te lahka pot:

Na ponižnosti
na pobožnosti
kot na krilih dveh
dvignil si se kvišku.
Težko si zapustil
„Dom in svet“,
pa si našel gori —
sveti dom.

6.
Vrstice moje
ne vežó se danes.
Jaz nečem biti
brat tistega pogrebca:
pred dragim grobom
oči si je zavezal,
da ne bi jokali.

Alojzij Mrhar.